

Jeg har satt meg fore å gi en beretning om hvordan det er å være tvangsmedisinert. Men det er nettopp det som er hemmeligheten. Når medisinen virker og man er lengst nede, kan man ikke skrive, kan man ikke snakke, kan man ikke tenke engang. Hele tiden kverner det rundt i hodet: Nå er du i Helvete, nå er det som om du er død, nå lever du ikke, du bare eksisterer såvidt. Så får man kanskje en annen medisin, noen andre kjemikalier, en annen blanding, og plutselig blir dagen bedre ikke så uutholdelig gledesløs, angsten slipper taket en liten smule og livet er igjen om ikke akkurat lykkelig så iallfall levelig.

Juwamer Mavlud spurte meg her om dagen: "Hva er et liv?" Ikke "hva er livet?" eller "hva er meningen med livet?" eller noe annet høytflyvende, men bare ganske enkelt definisjonen på "et liv". Jeg forsto spørsmålet personlig og konkret: Hva er ditt liv, før og nå? Og jeg har vel egentlig ikke noe svar, iallfall ikke noe fornuftig svar. Uansett hva jeg fyller min dag med, om jeg er opptatt hele tiden eller om jeg tilbringer mine dager i en evig venting, slik som de siste månedene, så kan jeg ikke gi noen god definisjon på hva som er mitt liv. Antakelig er det derfor at jeg har levd mitt liv som en eneste lang provokasjon, og hisset folk imot meg, både fremmede og de menneskene som brød seg om meg og som kanskje fortsatt har gode følelser for meg.

Det jeg kan berette om er derfor ikke hvordan det er å være aller lengst nede, men om hvordan det føles å vite at man er uten meningsberettigelse, uten vanlige menneskers muligheter til å være lunete, vrien og vrang eller imotekommende, velvillig og grei, man er bare svært syk eller litt bedre. Hva har en slik situasjon å bety for selvbildet, hvordan ser jeg på meg selv. Det er kanskje det som har forundret meg mest gjennom hele denne fornedrelsen min, jeg er ikke i stand til å se så langt utover meg selv og min sinnstilstand. Antakelig er det en fluktreaksjon, min tilstand som menneske i en verden der jeg er umyndiggjort og tilintetgjort er så frustrerende at jeg rett og slett ikke makter å ta den innover meg. Så blir det til at jeg opplever fraværet av angst som en stor nåde og velsignelse, at jeg kan sitte og la fingrene løpe over tastaturet på en datamaskin er slett ingen selvfølge, men en stor begivenhet. Jeg leter ikke lenger etter fine formuleringer eller dekkende ord, jeg skriver ned de ordene som kommer til meg som om jeg sitter i en slags halvbevisst tilstand. Jeg skriver ikke for at det jeg skriver skal bli lest, jeg leser det knapt gjennom selv, jeg skriver bare for å skrive, fordi jeg synes det er så fantastisk at jeg klarer å sette meg ved maskinen og la ordene bli til.

Så er jeg vel kanskje litt bedre i dag enn det jeg har vært i denne lange måneden mens risperdalmedisinen har gjort det av med alle de storhetstanker jeg tidligere næret ved mitt bryst. Det er forunderlig å tenke på at jeg i fullt alvor holdt det for umulig å forandre meg selv den minste lille bit. Men på den annen side tror jeg at jeg ønsket en forandring og at det var derfor jeg la opp til et løp der jeg drev meg selv inn i psykosen. Eller var det kanskje psykosen jeg ønsket og holdt som en idealtilstand? Aldri har jeg opplevd noe så fantastisk som det jeg regner som min forening med en høyere Kraft, de to eller tre døgn da jeg satt foran tv-en og var fullstendig borte fra denne verden og i kontakt med en helt annen virkelighet.

Nå er jeg ikke bare medisinert med risperdal, men også med en slags lykkepiller som heter cipralax. Jeg har også tatt vival i noen dager, men i morges lot jeg være å ta vivalen og til min store forundring ble ikke dagen det angsthelvete jeg hadde forestilt meg, jeg kan faktisk ikke kjenne noen forskjell på dagen i dag og de fire-fem dagene da den ene vivalen avløste den andre i min stakkars overmedisinerte hjerne. Kanskje er ikke Juwamer Mavlud så borte vekk som jeg hadde trodd, han sa atdet kom til å gå greit å venne meg av vivalen når bare cipralaxen begynte å virke skikkelig.

I hele mitt liv har jeg manglet noe vesentlig som alle andre syntes å ha, eller iallfall sa de at de hadde det og spurte meg, hva har du lyst til? Jeg kjente aldri at jeg hadde lyst til noe som helst, var det fordi min frykt var så mye større enn mitt begjær, jeg vet det ikke og får kanhende aldri vite det. Selv her hvor jeg går nå opplever jeg fraværet av lyst som det største savn, nesten like stort som savnet av min humoristiske sans. Har jeg da bare lyst til å oppleve psykosen, er det mitt eneste mål og mening? Hvem kan beskrive denne tilstanden, hvem kan fortelle om det ubeskrivelige? Og hvorfor skal jeg gå tvangsmedisinert alle mine dager bare fordi det gikk litt overstyr for meg, er det rettferdighet skapt i at jeg skal behandles verre enn mordere og voldtektsmenn og voldtas i mitt eget sinn dag ut og dag inn. Nei, nå vil jeg ikke tenke mer på det forferdelige. Jeg vil se om ikke ordene kan lystre meg

igjen slik at jeg kan komme ut av denne forferdelige isolasjonen der jeg bare kverner om min egen ulykke, en ulykke som bare eksisterer i mitt eget sinn. Objektivt sett er jeg en meget syk kvinne som nå får behandling for sin sykdom og som forhåpentligvis snart kan fungere ute i samfunnet. Men subjektivt sett er jeg en martyr, et offer som er blitt pint og plaget til å tro på den virkelighet som torturistene forlanger at jeg skal gjøre til min.

Hva er det som forandrer verden? Er det ikke en eneste tanke i et eneste menneskes hode? Både ja og nei. Ja, fordi all skapelse begynner med tanken, jeg tror at jeg kan forandre meg. I troen på at et menneske kan forandres skapes alt, skapes alt nytt. Når jeg vet alt dette, hvorfor mangler så jeg denne grunnleggende troen, troen på at jeg kan forandre meg. Er det fordi jeg vet at jeg allerede er blitt forandret og dette skremmer meg så jeg ikke er i stand til å forestille meg at jeg kan forandre meg videre, jeg ønsker å forandre meg tilbake til det jeg var. Eller nei, er det ikke nettopp det, jeg ønsker nettopp ikke å forandre meg til det jeg var, jeg ønsker å bli til noe annet, noe nytt, men dette nye skremmer meg mer enn noe annet jeg har erfart eller vært i tankemessig nærhet av.

Hvorfor klarer jeg ikke å skrive om den behandlingen jeg får? Er det fordi jeg ikke makter å kle meg så naken for mine egne øyne eller er det fordi den ene dag går og den andre dagen kommer og i realiteten er det ingenting som skjer. Jeg har samtaler med Juwamer og med Kari og med den ene eller den andre pleieren, men alt er bare ord, det er ingen realiteter, jeg får ikke taket på denne blekkspruten som ligger der inne i mitt eget sinn og lammer meg og gjør meg ute av stand til å gi meg hen til den forandringens vind som nå blåser over mitt liv. Jeg går gjennom gangene, frem og tilbake, frem og tilbake, og vet at uansett hva jeg sier eller gjør er det uten betydning, det eneste som har noe å si er de kjemiske substansene som de pøser i meg, morgen, middag og kveld. Det er uhyggelig, men ikke så lite spennende. Jeg er jo egentlig en narkoman, et menneske som må ha stadig mer kjemikalier for overhodet å få dagen til å gå. Ognår jeg så oppdager at dagen går ganske lett, slik som dagen i dag, så er jeg forbauset og tenker at det er vel ikke sikkert at fremtiden blir en uendelighet av tomme dager, kanskje kan jeg finne like mye å fylle dagene med nå som før. Nei, jeg har faktisk et større håp: Kanskje kan jeg finne ro i hverdagen og la dagene gå med de nære ting.

Skal jeg arkivere det jeg har skrevet? Jeg tar det jo ikke ut på noen diskett, jeg leser det ikke igjennom senere, det er ikke ment for annet enn å kjenne den tilfredsstillelsen det tross alt er å vite at jeg kan skrive igjen, for ikke mange dagene siden så jeg på datamaskinen og klarte ikke å sette meg ned engang. Nå har jeg skrevet i over en time. For meg er det en seier, et lite steg på den veien som forhåpentligvis skal føre til et liv, hvordan det nå kommer til å arte seg.

Ny dag, nye tanker. Jeg har lest igjennom det jeg har skrevet. Det er slett ikke så verst. Kanskje jeg skulle ta det ut på diskett likevel. Eller nei, forresten jeg gjør det ikke, det er ikke slik jeg ønsker å bli husket, det er ikke dette jeg ønsker skal bli bevart om mitt liv og mitt martyrium. Jeg vil heller at ingenting blir bevart, å forsvinne i den totale glemselen er det visst jeg ønsker. Ellernei, hvorfor skriver jeg da, om det ikke er i et kanskje fåfengt håp om at en gang, kanskje om årtier eller århundre skal en person komme til å lese det jeg har skrevet og bli inspirert og skaffe seg ny viten om det vi allerede tror at vi vet.

Hvilen er den ultimate hersketeknikk og hvordan er den blitt uteksperimentert gjennom århundrene for ikke å si gjennom årtusenene? Det er naturligvis å skapete grunnleggende trosforestillinger i små

barns hjerner og deretter begynne å bearbeide dem for å la dem forstå at dette er feil. Mennesket er en sannhetssøker, men er dette noe vi er oppvent til eller er det grunnleggende trang helt fra småbarnsstadiet. Jeg aner ikke, og det er ikke sikkert at noen vet, for forsøksobjektene blir påvirket av deres testeres forventninger og gir stort sett de svar som blir forventet av dem. Er det kanskje dette som er min oppgave i livet, å se hvor mye tankekraft som blir igjen når risperdalen og cipralen har fått virke uhemmet i noen måneders tid. Er det min oppgave å utforske troens problem og finne ut hvordan troen påvirker alle de tanker vi gjør oss. Finnes det i det hele tatt noen oppgave for meg, en oppgave som bare liksom venter på at jeg skal begynne på den. Det tviler jeg på, slik jeg tviler på det meste, eller rettere sagt slik jeg tviler på alt. Jeg er visst i ferd med å overta Juwamer Mavluds verdensbilde, eller kanskje vi har hatt det samme grunnlag for våre tanke-systemer hele tiden. Det er ikke sikkert at det er så stor forskjell på Juwamer Mavlud og meg. Kanhende er det bare situasjonen og hans større handlekraftighet. Dersom jeg hadde hatt muligheten til å omskape mennesker, ville jeg ikke ha gjort bruk av den? Er jeg mer etisk høyverdig enn som så og er det egentlig noe etisk høyverdig i å la mennesker lide dersom det finnes medikamenter og metoder til å stanse lidelsen. Og er det ikke bedre at et menneske blir behandlet mot sin vilje enn at hele familien skal gå til grunne på grunn av dette ene menneskets hensynsløshet?

Makt er tanker som blir nedskrevet eller formulert til ord og som skaper assosiasjoner hos andre mennesker som hører eller leser disse ordene. Skriver så jeg et maktspråk, er det for å skaffe meg makt at jeg sitter her og fikler på en datamaskin så det kommer ord ut av seansen? Antakelig er svaret ja, jeg vil ikke innrømme mitt totale nederlag, men holder det gående med alle slags utflukter og forsøk på å manipulere virkeligheten. Hva er så min virkelighet? Har jeg ikke fortsatt de ubegrensede muligheter som ethvert menneske har så lenge det har livets ånde i seg?

Dagene går i ett, jeg klarer ikke å skjelne den ene dagen fra den andre. Om jeg ikke hadde vært syk før, så er de evinnelige rutinene i stand til å gjøre selv det sterkeste menneske til et psykisk vrak, og jeg er slett ikke blant de sterkeste, kanskje snarere tvert imot. Jeg har bare min intellektuell kapasitet, og nå når jeg ikke har den lenger er jeg ingenting. Men er det ikke egentlig tro og innbilning alt sammen? Hva hadde jeg før som jeg ikke fortsatt har. Troen på meg selv og min egen makt og betydning, det er svaret. Men hadde jeg egentlig denne troen før? Var det ikke bare et galskapens vrengebilde av min egen umettelige nysgjerrighet eller kanskje snarere mangelen på en sådan. Når jeg ikke vil hengi meg til systematisk tenkning, er det da fordi jeg ikke vil eller fordi jeg ikke kan?

Hva er en martyr? Gjennom hele mitt liv har martyriet både tiltrukket meg og frastøtt meg. Det er som om jeg både bevisst og ubevisst har påtatt meg offerets rolle. Hvorfor? Det er spørsmålet som kverner rundt i meg og aldri ser ut til å finne et svar. Jeg husker ennå et sitat fra en kirkehistorie: "Martyrenes blod ble kirkens såkorn". Dette er den bløffen som jeg har bygd mitt liv på. Jeg ville så en sæd til en ny type kirke, en kirke der de levende hadde all prioritet og der de døde ingen betydning hadde. Samtidig la jeg opp til at min egen tilintetgjørelse skulle få den største betydning. På den ene siden har jeg sett at ethvert menneske må leve sitt eget liv og dø sin egen død, på den andre siden har jeg heroisert de som har gått i døden for å fokusere på en sak. Hvor lenge skal jeg virre rundt i denne tåpelige tilstanden av kombinert offer og stridsmann? Og hvorfor?

Som barn gjorde jeg det til en slags hobby å teste ut de såkalte bibelske sannheter og finne den umåtelige løggen som ligger bak ikke bare kristendommen, men enhver religion. Hvordan er det mulig å innbille folk at det objektivt kan gjøres rede for hva som skjedde forut for unnfangelsen av et barn for mer enn to tusen år siden. Mens man vet at historier forandrer seg når de går fra person til person over et kort tidsrom, skal vi forledes til å tro at de historier som ble laget i et helt nytt språk, for over tusen år siden skal være intet mindre enn Sannheten.

De store religionene har en ting til felles. Det er at de anser de fremstillingene som er skrevet av personer som for lengst er døde for å være overordnet alle tanker og ideer som nålevende mennesker har. Men det vesentlige momentet er abstraheringen av døden. I religionen er døden ingen realitet, bare en overgangsrite til noe annet og bedre. Er det dette som har fascinert meg? Er jeg så redd for min egen død og tilintetgjørelse at jeg ganske enkelt ikke makter å ta den innover meg? Er det døden som skremmer meg så sterkt at jeg nærmest setter meg til paralyseret for å vente på den? Er jeg så redd for den unngåelige skjebnen at jeg ganske enkelt ikke takler tanken på alderdom og død? Er det derfor jeg har laget meg selv til en slags psykiatriens martyr uten å tenke på at det er millioner av andre som utsettes for en langt verre skjebne enn jeg og at jeg faktisk er en ubetydelig latterlighet.

Men når dette er sagt, er ikke alle martyrer ubetydelige latterligheter? Jeg har utvilsomt hatt min mystiske union med Gudskraften, det som i gamle dager kaltes unio mystica, ikke bare en men flere ganger. I våre dager kalles det psykose og det hevdes å være både skadelig og farlig å gjennomgå en slik tilstand. Farlig i den mening at dersom man har opplevd det en gang, vil man gjerne oppleve det igjen og våker eller faster for å komme i denne transelignende tilstanden, det er nok riktig. Men virkelig farlig er det på grunn av den samfunnsødeleggende virkningen. For den som har opplevd dette er penger og materiell velstand uten noen som helst betydning, og siden dagens gud er penger og den selveiende kapitalen, er det først og fremst dette som må forhindres.

Vet jeg hvordan alt begynte? Nei, jeg vet det ikke og kommer aldri til å få vite det. Kanskje dersom jeg vranger meg ut-inn så alt det jeg hittil har syntes å være betydningsfullt blir trivielt og kjedelig. Hvorfor har jeg aldri brydd meg om å forsøke å lære å forandre meg? Hvorfor har jeg trodd at jeg er uforanderlig? Det er mange spørsmål, og svært få svar. Kan jeg ikke klare å sette min egen vanvittige, destruktive adferd i fokus og prøve å finne ut om jeg kan begynne helt på nytt fra en annen kant. Har jeg ikke laget meg en helt ny identitet bare for å utslette meg selv og forsøke å begynne på nytt? Eller har jeg søkt prøvelsens tornefulle vei med hensikt fordi jeg har gjennomgått en stor prøvelse tidligere og kom ut av den i en nærmest euforisk lykketilstand? Håper jeg at denne

prøvelsen som jeg nå gjennomgår skal frigjøre evnen til å skape, slik at jeg klarer å få ordene til å settes sammen slik at de blir den eksplosjonen av liv som jeg har forestilt meg? Trenger jeg å bli satt tilbake i tankehastighet og tankerytme for overhodet å kunne finne noe meningsfullt i tilværelsen? Er jeg ikke allerede inne i et spor der teoriene får mindre og mindre å si mens det praktiske livet er i ferd med å få betydning?

Troen er det eneste grunnlag. I troen er allting skapt og uten troen eksisterer ingen ting. Vår verden er bygd opp i en dualisme mellom troen på vitenskapen og troen på egne erfaringer. Men våre egne erfaringer farges hele tiden av vår tro. Mine erfaringer som psykiatrisk pasient er helt forskjellige avhengig av om jeg tror jeg er syk eller jeg oppfatter meg selv som frisk. Vår opplevelse av andre mennesker farges av vår tro på deres betydning.

For første gang har jeg klart å skrive noe etter at risperdalen tok meg i sitt jerngrep. Jeg sitter her og

lar fingrene løpe og legger ord til ord nesten på samme måte som jeg gjorde før. For meg er dette en stor seier. Jeg lagrer intet på diskett og jeg vet ikke om jeg noensinne kommer til å lese det igjen, men for meg er det en stor seier bare at jeg klarer å skrive noe. Kanskje er verden ikke slutt, bare gått inn i en annen og roligere fase.